

»Hvem var den Vismand?»

»Det er jo lige meget med Navnet. Og det blev naturligvis sagt i Spøg. Men der er sgu ikke saa lidt om det. Det er nu min Erfaring.«

Ogsaa min! — tænkte Jytte. Man kunde jo lige saa godt tilstaa den brutale Sandhed, i det mindste for sig selv. Tolv Lispund Kød i Favnen og bagefter korporlig Mishandling under en eller anden Form, Svangerskabets ni Maaneders lange Lidelse, Fødselens Radbrækning eller — i Mangel deraf — Ridepisken. Saadan var Kvindens egenlige, inderste Krav til Manden. Det var denne aldrig slukkede Trang til Nedværdigelse, der blev hendes Skæbne. Meta vilde naturligvis aldrig i Livet indrømme det; men hun kendte ikke sig selv.

Jægermesteren opstemte nu sin sædvanlige Klagesang over det Vanheld, der havde forfulgt ham i alle Forhold. Men Jytte hørte ikke længer paa ham, og kort efter var de hjemme.

Da Vognen drejede fra Vejen ind i Alleen, fik de begge paa eengang Øje paa Hr. Frandsen, der noget borte polkerede afsted paa sin højbenede og stump-halede Ganger. Og idet de kørte op for Trappen, saae de Vilhelmine, der kom gaaende fra Stalden i sin Ridekjole.

Jytte skyndte sig at komme ud af Vognen og